

„Tak je to hotová věc. Otec ještě pomůže Martinovi se senem a pak se stěhujeme.“ Jan si odkrajoval tlustý krajíc z bochníku. Marie mu nalávala polévku a pak se taky posadila ke stolu.

„Raději bych zůstala tady.“

„Buď ráda, že se stěhujeme, půjdeme na lepší.“

„Jakýpak na lepší. Zase nebudeme bydlet ve svém, zase to bude jen nějaký vejminek.“

„To nebude jen tak nějaký vejminek. Vždyť jsem se tam byl s tvým otcem podívat. Budeme to tam mít větší, světlejší. Celý hospodářství je sice o dost menší než tady, ale vejminek je pěkný. Je vidět, že se tam o to dobře starali. A strýc matky Johany to tvému otci nedal draho. Bude se ti tam líbit, uvidíš, budeš blíž městu, snadno se dostaneš na trh.“

„Jenže to hospodářství nebude naše. Zase tam bude pánem otec a matka. Zase budu jenom něčí děvečka. Vždyť už máme přece docela dost našetřeno. Mohli jsme se porozhlédnout po nějaké chaloupce tady, kolem Ločenic.“

„Měj rozum, Marie. Co to tady převzal Martin, bydlet už tu nemůžeme, vždyť víš, že místo nás tu budou rodiče Martinovy ženy, to už je přece dojednané. A žít na Dubičném, to je dneska terno. Vždyť je to od města už jenom kousek. Budu to mít ze stavby blíž domů a děvčata, až dorostou, tam snadno najdou práci.“

„A to bychom tam nemohli najít nějaké bydlení jen sami pro sebe? Já nechci žít s rodiči až do smrti.“ Marie položila do kolébky malou Marušku a přitula se k Janovi. Přitulila se k němu a prohrábla mu kudrny. Ještě pořád se mu nepoddajně kroutily. Marie se na Jana zálibně podívala.

„Začínají se ti dělat kouty.“

„To není pravda,“ zamračil se Jan a uhlažoval si vlasy směrem do čela.

„Co říkáš? Že bychom šli někam do svého domku, třebaš maličkého.“

Jan se chvíli nechal hladit, ale pak se vyvlékl z objetí.

„Nemáme na to peníze.“

„Jak to? S mým věnem... vždyť tolik šetříme. Aspoň tys to říkal, že dáváš z každého výdělků stranou. Kolik vlastně máme?“

Jan si odkašlal. „No, není toho dost, věř mi.“

„Tak kolik teď máme? Přece to není tajemství?“

„Musím už jít za tvým otcem, slíbil jsem mu to. O tomhle si povíme jindy, až bude víc času.“ Jan se snažil vyklouznout z kuchyně. Marie zavětrila nebezpečí. Někáký hnusný pocit, který se v ní ozval odkudsi